

Venyige

Az Egeri Görög Katolikus Szervezőlelkésztség értesítője
4.szám 2011/1

Az új év kezdetén

(2011)

Az emberek életében fontos esemény az új év kezdete. Azzal az **illúzióval** kecsegtet, hogy jobb lesz, új kezdet jön, illetve sok pozitív változást hoz majd. Bizonyos fogadalmakat téve, és következetes megtartásukra gondolva sokan eredményesebb esztendőben reménykednek, mint amilyen az ó év volt.

Valóban jöhetnek nem várt jobb körülmények az új évben, de jöhetnek rosszabb események is. Azonban illúzió azt hinni, hogy a körülöttünk változó világ az, amitől jobban fogjuk érezni magunkat, mert a **változások** a szívben zajlanak elsősorban.

Ismerve ezt az igazságot, Egyházunk hagyományát követve, inkább belső átalakulást szorgalmazzunk, mert az hozhat olyan változást, amitől a körülményeink is gyökeresen megváltozhatnak.

A polgári év első napján ünnepünk van: **A mi Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus testben való körülmetélése.** A pezsgős és féktelen jókedvű éjszaka után, rögtön tehetünk egy kísérletet, hogy belülről alakuljunk és a szívünkre hassunk.

Bekapcsolódhatunk Jézus Krisztus életébe. Az Egyházi év minden eseménye arra hív bennünket, hogy testestől-lelkestől vegyünk részt Jézus földi életében, az üdvtörténet eseményeiben.

Amennyiben eredményes új évet szeretnénk, akkor íme a recept: járjunk Jézussal és hagyjuk, hogy alakítson bennünket. Hátrány nem fog érni, de mindez csak akkor valósul meg, ha az **engedelmesség nagy munkáját elvégezzük.**

Ezért az új év első napján legyen ez az egyik célkitűzésünk: ebben az évben mindent Krisztussal tesztek, életének eseményeit megünneplem saját életem lelassításával és jelenlétemmel a templomban. Nem hagyom ki Őt terveimből és semmit nem tesztek nélküle.

„Az engedelmesség nagy munkáját el kell végezni hozzá!”* Engedelmeskedni kell az előírásoknak! Ugyan ezt tette Krisztus Urunk is földi életének kezdetén és egész életében.

Karácsonyi ünnepünket követi a körülmetélés és névadás eseménye, ami Jézus Krisztusra, mint Isten és törvényadó számára nem volt kötelező. Mégis a zsidó vallási előírásokat megtartotta és szándékosan alávetette magát és teljesítette azokat.

A zsidók számára ennek az előírásnak messzemenő következménye volt. Először is a körülmetélés az Isten népéhez való tartozás jele, /Ter 17, 9-

12/ de jelentette a törvény és a kötelezettségek megtartásának a vállalását is.

Jézus idejében a „körülmetélés” szót használták szimbolikus értelemben is, amikor a „körülmetélt” vagy a „körülmetéletlen” szíveket, füleket és ajkakat emlegették, jelezve az Úristennel szemben való engedetlenséget vagy ellene szegülést.

December 27-én, karácsony harmadnapján ünnepeltük Szent István első vértanút, aki ezt mondja a főtanács előtt: **„Ti vastagnyakúak, ti körülmetéletlen szívűek és fülűek, mindig ellenálltatok a Szentléleknek.”** /ApCsel 7,51/

Látjuk azt is, hogy az Ószövetség körülmetélése az Újszövetség keresztségének előképe lett, ami Jézus Krisztussal egyesít minket. Szent Pál apostol a keresztséget nem kézzel végzett körülmetélésnek mondja: **„Benne vagytok körülmetélve, nem kézzel, hanem az érzékies test levetésével, a krisztusi körülmetéléssel. Benne temetkeztetek el a keresztségben, és benne támadtatok fel, annak az Istennek az erejébe vetett hit által, aki Őt a halálból feltámasztotta.** /Kol 2, 11-12/

Mi mást tehetünk így az év kezdetén, mint azt, hogy megfogadjuk, hogy bekapcsolódunk Jézus életébe, az Egyház által őrzött üdvtörténeti hagyományba, és böjti fegyelmet tartva, ünnepeelve, átéljük az előttünk álló évben azt, amit Krisztus Urunk is megélt, amikor itt járt közöttünk. Így szívünk is, fülünk is, és valamennyi érzékszervünk körülmetélésével helyes életvitelt és szolgálatot végezhetünk. Ezzel a szívünk fog alakulni, és a dolgok nem körülöttünk, hanem bennünk fognak zajlani.

* Szent Proklosz Konstantinápolyi pátriárka

Kérdés: Milyen cselekedete miatt juthat valaki oda, hogy a talentumot elásónak ítélete várjon reá (Mt 25, 14-30)? **Felelet:** Aki Isten bármilyen kegyelmi ajándékát kizárólag a saját hasznára tartja vissza, s nem hajlandó vele másoknak is jót tenni, az olyan büntetésben részesül, mint aki a talentumot elrejtette. /Mt 25, 18/ Nagy Szent Bazil: életszabályok – Nyíregyháza 1994.

Az ünnepek előtti böjti időszakokról

Egyházunknak minden nagyobb ünnepe előtt, böjti időszaka van. Szentírási parancsot teljesítünk, amikor nagyobb üdvtörténeti eseményre így készülünk, hiszen Jézus nyilvános fellépése előtt Keresztelő Szent János ezt hirdette: **„Tartsatok bűnbánatot, mert közel van a mennyek országa . . . Készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit!” /Mt 3,2-3/**

Így aztán böjtöt tartunk Szent Péter és Szent Pál főapostolok, valamint az Istenszülő elhunytának ünnepe előtt, és húsvét előtt van a nagyböjt.

A feltámadás ünnepe mellett az egyházi év egyik fő ünnepe a karácsony, a mi Urunk Jézus Krisztus születése, ezért böjti időszakának mintája a nagyböjt, bár böjti fegyelmében mára nem olyan szigorú, mint a húsvétot megelőző 40 nap. Nézzük meg történetét, célját, időtartamát.

A nyugati egyházban a IV. és V. század között már kialakult az úgynevezett „Négy évszak böjtjei”. Nagy Szent Leó pápa /440-461/ írta: „Az egész év folyamán a böjtök rendje szerint az év minden évszakában elő van írva az önmegtartóztatás törvénye. . .”

A karácsony előtti, vagy téli böjt, az ősi Galliából (Franciaország) származik, ahol Urunk születésének előkészületi böjtjét, már az V. században említik. Nemsokkal ezután Itáliában és Angliában is elterjedt. Idővel a nyugati egyházban ezt a böjti időszakot „advent”-nek kezdték nevezni, ami latinul „eljövételt” jelent, vagyis Krisztus eljövételét. Az „advent” szó eredetileg Karácsony ünnepét jelentette, később alkalmazták csak a Karácsony előtti időszakra.

Keleten ezidőben a Karácsonyt megelőző böjt csak nyugati hatásra jött gyakorlatba, de ez nem jelenti azt, hogy a nagyobb ünnepek előtt nem lett volna komoly előkészület, már az első századoktól fogva.

Tudjuk, hogy az egyház ősi gyakorlata volt, hogy a nagyobb ünnepek előtti napon zajlottak a keresztelesek. Így a húsvét éjszakájához hasonlóan a karácsony is hamar a kereszteleési időponthoz tartozott. A keresztség felvételéhez pedig minden esetben, egy negyvennapos előkészületi idő is el volt rendelve.

A karácsonyi böjt első említése november 14-i kezdéssel egy kopt kalendáriumban található a VIII. századból.

A korai időkben Karácsony ünnepe a Feltámadás ünnepével (Húsvét) egyformán tisztelt volt. Tessalonikai Szent Simeon (+1429) írja: „Ez a negyven napos böjt ugyan olyan, mint Mózes böjtje, ő ugyanis negyven nap és éjjel tartó böjtölése után megkapta a tíz-parancs kőtábláit. Ugyanígy böjtöljünk negyven napon át, hogy megkapjuk a Szűz Máriától megtestesülő élő Isten Igéjét, és részesüljünk drága testéből.”

Ebben a böjti időszakban Anyaszentegyházunk az Ó- és Újszövetség szentjeinek példájával kívánja megerősíteni a híveket. Próféták, szent apostolok, vértanúk és vértanúnők ünnepét tartjuk, míg végül az utolsó két vasárnapot az ősatyáknak és szentatyáknak szenteljük.

Az Egyház számára a karácsonyi böjt az ószövetségi ősatyák és próféták imáinak és böjtjeinek a szimbóluma lett, ők ugyanis nagyon hosszú ideig váraoztak a Messiás eljövételére.

Keleti Egyházunkban a Karácsonyi böjti időszak általánosan november 14. után kezdődött, de időtartama egy ideig vita tárgya volt, mert kezdetben csak a húsvéti időszaknak volt egyházi előírása, míg a másik három böjti időszaknak nem voltak előírásai, hanem helyi szokások formálták azokat.

A IX. században komoly viták támadtak ennek a böjtnek az idejével kapcsolatban. „A három negyven napos böjtben” című mű, amit az antiochiai pátriárkának, Sínai Szent Anasztasziosznak (561-600) tulajdonítanak, beszámol a karácsonyi böjt kötelezővé tételére vonatkozó vitákról, amelyek akörül forogtak, hogy ez a szokás nem az apostoloktól eredt, hanem szerzetesektől.

Az is vita volt ekkor, hogy hány napig is tartott ez a böjt: tizennyolc, tizenkettő, hat vagy négy napot jelentsen?

Sínai Szent Anasztasziosz ebben a művében megpróbálta védeni a karácsonyi böjt általános kötelezettségét, egyúttal Szent Fülöp apostol tiszteletéhez kötötte.

A hagyomány szerint Szent Fülöp apostol vértanúsága előtt kínzóinak megbüntetését kérte Istentől. Emiatt azt a kinyilatkoztatást kapta, hogy vezeklésül halála után negyven napig nem nyer bebocsátást a mennyországba. Ezért Szent Fülöp megkérte apostoltársait, hogy negyven napon át böjtöljenek érte – majd az apostolok minden hívőnek előírták a negyven napig tartó böjtöt.

Ennek ellenére, sokáig nem volt keleten egységes a Karácsony előtti böjti időszak hossza, időtartama. Antiochiában a VI. század kezdetén ugyan ismeretes volt a karácsonyi böjt, de az december 1-jén kezdődött. Ebben az időben Jeruzsálemben is megtartották a karácsonyi böjtöt, de az negyven napig tartott.

Egészen az 1166-os Konstantinápolyi Zsinatig nem történt meg a karácsonyi böjt idejének végleges meghatározása. Azonban ez a zsinat Lukasz Khrüszobergész pátriárka és Manuél Komnénosz császár idejében – negyven napos böjtöt foglalt törvénybe, és előírta, hogy Szent Fülöp emléknapijától, november 14-től kezdődjön.

Ukrán földön ma is Szent Fülöp böjtjének nevezik ezt az időszakot. (Pilipivka) Kárpátalján, ma is szigorúan tartják, ugyan úgy, mint az egyházi év más böjti időszakát is, mint pl. a Szent Péter és Szent Pál (Petrivka)* böjti idejét: régen naponta egyszer lehetett enni, mégpedig tejes és húsos eledel mellőzésével. Mára minden nap akár többször is lehet enni, de az egész böjti időszak alatt mellőzve van a hús fogyasztása, csak szombaton és vasárnap megengedett a hal. Természetesen a karácsonyi böjti időszakra eső ünnepek kivételek, amikor a hal fogyasztása megengedett Szent Miklós püspök ünnepén, még akkor is, ha az péntekre esik.

Nálunk, magyar görögkatolikusoknál két fajta böjti fegyelem is létezik a gyakorlat szerint.

Megtarthatjuk szigorúan, teljesen húsfogyasztás nélkül, szerdán és pénteken még a tejterméktől és a tojástól is tartózkodva, és megengedett a könnyített változat is, amely szerint csak a szerda és a péntek hústalan.

Sajnálattal kell megállapítani, hogy nem egységes már a böjti fegyelmünk. Híveink világias élete miatt a szerda és a péntek hústalan megtartása is nehézségekbe ütközik. Azért van ez így, mert mára nem értik az emberek a böjt igazi lényegét.

Tudomásul kell vennünk, hogy egy bukott világban élünk, ahol már az emberek többsége nincs tisztában azzal, hogy minden Istené, és Isten van mindenben. Isten e figyelmen kívül hagyásának felhalmozódása az az eredeti bűn, amely megrontja a világot. Hogyan is kezdődött?

A bűnbeesés bibliai történetének középpontjában az étel áll. Az ember evett a tiltott gyümölcsből. Akármit is jelképez a tiltott gyümölcs, egyetlen dologban mindenképpen különbözött az Éden kert valamennyi ehető gyümölcsétől: Isten nem kínálta ennivalóként az embernek. Nem adta oda, nem áldotta meg. Úgy is mondhatnánk, hogy azoknak az eledele volt, akiknek az étkezését Isten elítélte, mert nem Vele voltak közösségben, hanem csak magukkal. (Az ördögök) Ez a gyümölcs, az önmagáért szeretett világ képe, evése pedig az önmagát célként felfogó világé.

Egy ilyen világban az ember már nem hálaadásban él, nem olyan világban, ami Isten ajándéka. A bukott világban az emberek számára természetes, hogy a világ nem eucharisztia.

Isten terve szerint az ember a világtól való természetes függőségét közösséggé kellett volna alakítania azzal az Istennel, aki a létezés teljességét birtokolja. Így az ember, ha Istennek ajánlja a világot és azért hálát ad, pappá lesz, hogy felajánlásában megkaphassa az élet ajándékát.

Úgy tűnik, hogy erre nincs ereje az embernek. Az ember a világtól függ, szeretete elvétette az irányt: teremtményt szeret Teremtő helyett. De még szeret, még éhes. Tudja, hogy rászorul arra, Aki túl van rajta, és mégis szeretete és függése csak a világra vonatkozik.

Látjuk mi lesz a világgal, amikor a világot öncélnak tekintjük, minden elveszíti az értékét –csakis Istenben található mindennek az értéke, és a világnak csak akkor van értelme, ha az Isten jelenlétének a „szentsége”.

Miről tanúskodnak a világban történő ökológiai katasztrófák? Nem csupán a gátlástalan profitéhség következményei a biztonsági lépések elmulasztása egy-egy, ipari hulladéktároló esetében. Itt erről az alapvető

hibáról és bűnről van szó: a természet elvágva éltető forrásától, Istentől, egy haldokló világ.

Egy ilyen világban érthetetlen a bűnbánat a felelősség felvállalása, mert ahhoz meg kell érteni előtte, hogy mi a baj igazi oka, és azt ki okozta.

Mindez kicsiben - de az emberi lélek számára óriási dologról beszélhetünk - ha valaki azt gondolja, hogy az étel önmagában az élet forrása, az az evés révén a haldokló világgal kerül közösségbe: a halállal. Az étel önmagában halál, s az ilyen élet halott, és mint hulla, a hűtőházba való.**

„A bűn zsoldja a halál”, olvassuk a Szentírásban. Ha az ember elszakad Istentől, nincs eucharisztikus élete. A világnak nem papja, hanem szolgája.

Azt olvassuk a Szentírásban, hogy a bűnbeesés az est beálltával történt: vagyis alkonyatkor.

A világ teremtése a világosság teremtésével kezdődik. A teremtés befejezése után Ádám elveszíti az Édent, ahol az életet eucharisztikus módon, vagyis hálaadással kellett volna azt Istennek ajánlania. Ekkor az egész világot a sötétségbe vezette.

Alkonyati zsolozsmánk, a vecsernyénk ezt ki is fejezi. A teremtést dicsőítjük, és a sötétségben ülő ember kiáltást hallatjuk 3. hangon, vagy más dallamon, amikor az énekeljük: „Uram Tehozzád kiáltok...” Majd a szertartás végén, ha nagyobb ünnep előestéjén vagyunk, a pap hálaadás közepette megáldja a kenyeret, a bort, az olajat, a búzát. Az egyház visszatért Istenhez, az egyház hálát ad, és a teremtésben kapott javakat, amelyek fenntartják életünket, azokat Istennek ajánlja.

Egy kis időre böjtöt ír elő, hogy helyre állítsa mindenki számára a helyes értékrendet, és Krisztusra tekintsen, az új élet szerzőjére, aki szenvedés útján szabadít meg bennünket, hogy nagyobb hálaadással vegyünk magunkhoz mindent.

Egy kis időre böjt van, hogy átéljünk egy fontos felismerést: a léleknek kell uralnia a testet, és nem fordítva. A böjt minden esetben úgy helyes, ha ezt Isten miatt tesszük. Bűnbánattal és Jézusra való tekintettel

böjtölünk. Nem azért mert ez az előírás, és nem egy fajta keresztény diéta gyanánt cselekszünk.

Ez a készület valódi kegyelmi időszakot jelenthet ünnepeink előtt. Így leszünk aktív résztvevői annak az üdvtörténetnek, amelybe bekapcsol az egyházi év ünnepi koszorújába.

* Julian J. Katrij, OSBM – Görögkatolikus Egyházi Év

** Alexander Schmemmann – A Világ Életéért

Egy testvér azt mondta Antal atyának: „Imádkozz értem!” Az idős atya így szólt hozzá: „Sem én nem irgalmazok neked, sem Isten, ha te magad nem erőlködsz, és nem kéred Istent.”

Január 17. Remete Szent Antal

AHOGY NŐTTÜNK, ÚGY „FÉNYESEDETT” A KARÁCSONYFA! Rakcai történetek az 1950-es évekből

A karácsony a Kisjézus születése, a szeretet és a családok ünnepe. Akkor teljes ez az ünnep, ha azt szeretteink körében tudjuk eltölteni. Ha szét is „szóródtunk” az országban, erre mindig hazamentünk abba a kis faluba, ahol a haragnak még ma is hívó szava van. Ilyenkor összejöttünk szüleinkkel - 5 éve sajnos édesanyám és a legkisebb hugom már a mennyben ünnepel - , testvéreinkkel és azok családjával, és eltűnődünk azon, hogy milyen is a mai karácsony és milyen volt gyermekkorunkban.

A mai rohanó világban az emberek azzal töltik az adventi időszakot, hogy **ajándékokon törik a fejüket**, hogy szeretteiknek mit vegyenek, minek örülnének igazán. Az a legjobb, ha szeretet is van minden ajándék mögött. A mai karácsony fényesebb, csillogóbb, de az emberek egymás iránti szeretete, figyelme, törődése sokkal szegényebb.

Régen ez éppen fordítva volt. Nem a pompa, hanem a szeretet lengte körül ezt az ünnepet. A december már a karácsonyvárás jegyében telt el, igyekeztünk jobbnak lenni, mint máskor, hogy hozzon ajándékot a Mikulás. **A Jézuska „szalmája” pedig melegebb legyen.**

Gyermekkoromban még nem volt tv, rádió is csak kevés helyen. Az estéket azzal töltöttük, hogy hallgattuk a szebbnél-szebb meséket, történeteket, énekeket, kántálásokat, szüleinktől, nagyszüleinktől, akik közben szöttek, fontak, gereblyét faragtak, fűrészrel reszeltek a másnapi favágáshoz – sok fa kellett a mészégetéshez. Nagypám a fűrészreszeléket a tűzbe dobta, hogy nekünk csillagszórót varázsolt. És már mondta is az újabb történeteket, hogy Betlehemben is ilyen fényesség volt, amikor a Kisjézus megszületett.

Nálunk a Mikulás mindig személyesen jött. Nagy szörme kabátban – kifordított bunda - , sapkában és kenderből készült szakállal. Ilyenkor mindenki otthon volt, csak édesapám nem. Gyermekfejjel sosem értettem, hogy neki miért van mindig dolga, ha a Mikulás jár. Mikor hazajött – azt hittük ő semmit sem tud - örömmel mutogattuk a diót, almát, mogyorót, ajándékot, virgácsot. No és elmondtuk azt is, hogy a Mikulás mindent tudott rólunk, a jókat is, a rosszakat is és a csínytevéseinket is. Megígértette velünk, hogy szüleinket, nagyszüleinket tisztelni fogjuk, szót fogadunk, jók leszünk és szeretni fogjuk egymást.

Karácsonyig, ha jót tettünk, segítettünk valakinek, mindig egy kis szalmaszálalattal tettünk egy gyújtó dobozba, melyet karácsony este elvittünk a templomba a felállított betlehemi jászolba jelképezve annak, hogy a Jézuska szalmája „melegebb” legyen, hiszen mi a **jóságunkat és szeretetünket vittük ajándékba** jelképezve ezzel.

Karácsony Vigíliájának reggelére mindig meghozta a „Jézuska”, ha nem is voltunk kifogástalanul mindig jók, a karácsonyfát. Mi volt rajta? Alma, aranyporral befestett dió, anyukám által főzött, maga készítette szaloncukor – melyre egész évben gyűjtötte az aranypapírt – csillag alakú sütemény, angyalhaj és olyan dísz, amit ők el tudtak készíteni. Egyszer megjegyeztük, hogy „csak ennyi van rajta” és jött az újabb történet nagypától:

„Amikor apád kicsi volt, akkor valaki felöltözött angyalnak, és hozta a karácsonyfát. Nekik pedig imádkozni kellett. Terike, a gyermekparalízises húga kezdte: „Mi atyánk ki vagy a mennyekben Nézd csak Mihály bátya, alma is van rajta!” akkor még az is nagy szó volt, ha almát tudtak venni,

ezért örült a gyermek anyyira, hogy az imádságot is abbahagyta. Ezért örüljetek annak - mondta, hogy most már ilyen szép karácsonyfát hozott a Jézuska.

A Vigília délelőttje sütéssel, főzéssel telt az el. Nálunk még ma is, mint a század elején nagyszüleimnél, mindig hagyományos a **karácsonyi „menü”**. Káposztalében főtt gombaleves lecskével (kockatészta), és mákos, diós bobajka. Készítéséhez fűződik egy népszokás. Amikor kisült a kemencében az első tepsi bobajka, a lányoknak ki kellett egyet kapni, kiszaladni az utcára és amilyen nevű embert láttak, olyan nevű lesz az ura, mondták. A frissen sült tésztából a gazda is kapott, melyet az állatoknak adott, hogy egészségesek legyenek.

Az ünnepi asztal elkészítésének is hagyománya volt. A teríték mellé a fehér terítőre egy tálba búzát, napraforgót, olyan magvakat tettek, ami volt a háznál, hogy jövőre is jó termés legyen. Ezekbe a magokba állították bele a gyertyát, ez jelképezte a betlehemi fényességet. Tettek még az asztalra fokhagymát, mézet, azért, hogy „édes” legyen az életük és egészséges legyen mindenki egész évben és ne égjen a gyomor.

Amikor a terítés elkészült a nagymama bejött kezében egy korcos szalmával, mely azt jelképezte, hogy a Kisjézus is szalmán született. A következő verset mondta:

Krisztus születését angyalok hirdették,

A kis Betlehembe jászolba tétették,

És ott oktalan barmok melegítették,

Pásztoroktól buzgón imádtaték.

Kelj fel keresztény lélek! A nagy Istenre kérlek,

Tekints a jászolba! Az Úrjézus fekszik abba.

Krisztus született! – köszönt. Vízkeresztig így köszöntünk a faluban.

Dicsőítsétek! – válaszoltunk rá az asztalnál ülők. Ezzel a behozott korcos szalmát az asztal alá öntötte, melyet vízkeresztig otthagytak, és nagyapám azon aludt, hasonlóan a Kisjézushoz, mi pedig a két húgossal nagyon szerettünk hozzábújni.

Amikor a szalma az asztal alá került, nagypapa behozott egy kerékkötő láncot és egy fejszét, melyet a szalma alá tett. Azt mondta ez a **lánc** – azt jelenti - , hogy **összetartsa a családot**. A **fejsze**, hogy **erős legyen a család**. Talán ezért van az, hogy ha csak tehetjük, mi mindig ebben a kis faluban (Rakacán) töltjük szeretteinkkel a karácsonyt, 5 éve ez az összejövetel Mezőkövesden van édesapámnál.

Vacsora után **kántálni mentünk**; rokonokhoz, ismerősökhöz. Megálltunk az ablak alatt és karácsonyi énekeket énekeltünk. Ilyenkor zengett a falu a sok énektől. Villany nem volt, de minden házban égett a lámpa és ez különös varázst adott a karácsonyunknak. Akik kántáltak gyerekek, pár fillért kaptak; a felnőttek túrós, káposztás, kásás (rizses) lángost, kalácsot, pipist (a bobojka tésztaíjából készített madár formájú kalács, melynek fekete borsból csináltunk szemet) kaptak.

A kántálást általában a Tisztelendő Úr, Kisfalusi János házánál fejeztük be. Neki köszönhetjük - fáradságot nem ismerve - , hogy a falu fiataljait az ötvenes évek nehéz időszakában összefogta, tanította, vallásossá és szeretetre nevelte. Egész évben, de különösen karácsonykor ezt az irányunkba tanúsított szeretetét köszönjük meg kántálással. Onnan egyenesen **mentünk az éjféλι misére**. Itt a legények pásztorjátékot mutattak be és karácsonyi énekeket énekeltek.

A másnap a betlehempvárással telt el. A betlehemesek minden házba bementek és megkérdezték a házigazdát: **„Szabad –e a Kisjézust hirdetni?”** Ha azt mondta szabad, akkor elkezdték játékukat, amit azzal a jókívánsággal fejeztek be, hogy: **„Töltse meg az Isten a pincét, s kamráját!”** Ez a betlehemes játék könyvben is megjelent, Kisfalusi János Tisztelendő Úr tollából, mely a mezőkövesdi könyvtárban megtalálható.

Csirmazné Cservenyák Ilona

Hitvalló Szent Maximosz mondta: „Aki szereti Istent, az mindent teremtményénél többre tartja az Ő megismerését, úgyhogy sóvárgó vágytól hajtva, szüntelenül erre törekszik.”

A MÁRIAPÓCSI ZARÁNDOKLATRÓL

Görög katolikus testvéreink meghívásának eleget téve, a Szent László és a Jézus Szíve Egyházközségből is részt vettünk néhányan azon a zarándoklaton, amelyre október 9-én került sor, az Egri Görög Katolikus Szervezőlelkészség parókusa, Demkó Balázs atya vezetésével.

Kelet-Magyarország híres búcsújáróhelyéhez közeledve, már messziről látszanak a kegytemplom égig érő tornyai.

A kis nyírségi település neve 1280-ban tűnt fel először, 1696-tól pedig új időszámítás kezdődött történetében, amely a Mária-ikon első könnyezésével van összefüggésben, s ekkor forrt össze Pócs neve Mária nevével.

A pócsi kegyképet 1676-ban Csigri László bíró készítette fogadalomból a török rabságból történt szabadulásának emlékére.

1696. november 4-én, miközben folyt az Istentisztelet a kis fatemplomban, *(a jelenlegi barokk templom később, 1756-ban épült fel a helyén)* egy pócsi földműves arra lett figyelmes, hogy az ikonfalon elhelyezett Mária-kép szeméből folytak a könnyek. Két héten át megszakítás nélkül, majd kisebb szünetekkel a Szeplőtelen Fogantatás ünnepnapjáig (dec.8.) tartott a könnyezés.

A történetet hallgatva arra gondoltam, hogy az Istenszülő szeméből aligha az öröm könnyei hullottak. Nézzük meg, hogy mi történt akkoriban itthon és a nagyvilágban: háborúzik a Szent Liga; a törökök készülődnek Isztambulban, hogy Magyarországot visszafoglalják; felkelés tör ki Hegyalján; a Habsburg uralkodó internálja az erdélyi fejedelmet... Mária talán arra gondolhatott, hogy az Ő Szent Fiát, a Béke Fejedelmét újra és újra keresztre akarják feszíteni?

A könnyező kép híre gyorsan eljutott Bécsbe: a császár-király elrendelte, hogy szállítsák a császári városban. Az eredeti kegykép azóta is ott van, Máriapócson pedig csak egy másolat.

1715. augusztus 1-én a pócsi Mária-kép elkezdett könnyezni, majd 2-án és 5-én is több órán át folytak a könnyei.

Azokban az időkben történt, hogy II. Rákóczi Ferencet és négy társát a hatalom hazaárulónak nyilvánította és száműzetésbe küldte őket; osztrák-

török háború van előkészületben, melynek hadszíntere a keresztény Európa védőbástyája, Magyarország.

Béke fejedelme: ismét keresztre szegezve! Vajon ki hullatott ezért örömkönnyekeket?

A kép harmadik könnyezése 1905. dec.3-án kezdődött és 18 napon át tartott megszakítás nélkül.

Béke fejedelme, mit követtek el már megint ellened? 1905, Szentpétervár: „véres vasárnap” – orosz forradalom; orosz-japán háború; a Szentszék és Franciaország között megszakadt a diplomáciai kapcsolat; Magyarországon sztrájkok, kormányválság, tüntetések; szabadkőműves szervezkedések itthon és a nagyvilágban...

Ilyen események közepette nehéz lenne arra gondolni, hogy Mária szeméből az öröm könnyei hullottak. Azok bizony a fájdalom könnyei lehetnek. De mi, akik ott voltunk október 9-én Mezőkövesdről, Egerből és a Munkácsról érkezett zarándokok – láttuk Égi Anyánk arcán a remény örömsugarától fénylő mosolyát.

Az egész napos zarándoklat során részt vettünk egy koncelebrált római katolikus liturgián, melynek főcelebránsa a munkácsi főpásztor volt.

A szentmise után tüzetesebben is szemügyre vettük a gyönyörű kegytemplomot, valamint a mellette épülő hasonló más kis fatemplomot is, amelynek az eredetijében történt az első könnyezés.

Délután betértünk Nyíregyházára, a Görög Katolikus Hittudományi Főiskolára, ahol egy szívszaggató multimédiás kiállítást néztünk meg, amely szembesít a családokat és az ifjúságunkat veszélyeztető bajok forrásaival.

Útban hazafelé megálltunk Tiszaújvárosban, s megcsodáltuk a szigorúan hagyományos bizánci stílusú új Görög Katolikus-templomot, mely 1996-ban épült fel. Az ikonosztáz felszentelése 2008. aug. 6-án, az Úr Színeváltozása emléknapján történt, ezért minden évben ezen a napon tartják búcsúünnepüket.

Az autóbuzos utazás idejét menet-jövet (zarándokokhoz méltó módon) imádsággal töltöttük el.

Mezőkövesd, 2010. dec. 4.

K. Dudás Mária

Hirdetés a 2011-es évre

- Egyházközségünkben az egyházfenntartás összege a nettó jövedelem 1%-a, de a minimum 5 000 Ft.

- Minden hónap első vasárnapján a Szent Liturgiát a pap a hívekért végzi. /Azokért, akik bármilyen formában is kifejezték az egyházközséghez való tartozásukat./

- A Szent Liturgiák stóladíja így alakul:

Élő személyekért végzett Szent Liturgia: 2000 Ft.

Elhunytakért végzett Szent Liturgia panachidával: 2 500 Ft.

Halotti könyörgés Szent Liturgián kívül: 500 Ft.

Könyörgések különböző szándékokra: 200 Ft.

Szent Liturgiát lehet végezni bármilyen szándékra. Általában születésnapra, névnapra, családtagokért, bármilyen évfordulóra, „minden jó kérelemre” vagy hálaadásra. De lehet betegekért, utazókért vizsgázókért, gyerekekért, megtérésekért, gonosz lélek befolyásának megtöréséért, stb.

- Esküvői szertartás: 20 000 Ft.

- Temetőben sírkő megáldása: 2 500 Ft.

- Temetés: 15 000 Ft.

- Parasztáz /Halotti megemlékezés halálesetkor, vagy halotti évforduló idején/ 2 500 Ft.

Tanácsos és üdvös dolog, ha a hívek az „oltárra helyezik” szeretteiket, és végeztetnek könyörgéseket, megemlékezéseket, akár élőkről vagy elhunytakról van szó. A Szentírás szava szerint a pap megélhetését az oltár kell, hogy biztosítsa. **„Nem tudjátok, hogy akik a templomi szolgálatokat végzik, a szent helyről származó eledellel élnek, és akik az oltár körül forgolódnak, az oltárra vitt adományokból részesednek? Így rendelte az Úr is, hogy akik az evangéliumot hirdetik, az evangéliumból éljenek.”** /1Kor 9, 13-14/

Alakuló egyházközségünk életében nagy jelentőségű dolog lenne, ha valamennyi család évente legalább két Szent Liturgiát végeztetne, élő és elhunyt családtagjaikért.

Az egyházi év közvetlenül előttünk álló eseményei:

- **Január 6.** - **Jézus Krisztus megkeresztelkedése:** Vízszentelés. A házszentelések is ekkor kezdődnek.

- **Január 30.** - **Három Szent Főpap ünnepe.** / Nagy Szent Bazil, Teológus Szent Gergely, Aranyszájú Szent János/

- **Február 2.** - **Jézus találkozása Simeonnal:** Gyertyaszentelés.

- **Február 26.** - **Hramota** /Az első halottak szombatja/

- **Március 7.** - Nagyböjt kezdete: szigorú böjt.

Köszönetnyilvánítás

Egyházközségünk nevében köszönök minden anyagi segítséget, áldozatvállalást és szolgálatot, amit az elmúlt év folyamán a kedves testvérektől kapott közösségünk.

Köszönjük Hajas Tamásnak és feleségének, Annának, az egyházközség honlapjának karbantartását és a hirdetésekkel kapcsolatos valamennyi munkát.

Hálásan köszönöm Pócze Istvánnak a templom és az oltár körüli önzetlen munkáját és minden egyéb segítséget.

Köszönjük Némethné Fáninak, hogy támaszkodhattunk rá az énekek tanulásában.

Hálát adunk Istennek minden kegyelemért, amit lelki életünk fejlődéséhez adott.

Felelős szerkesztő: Demkó Balázs

Paróchia: 3326 Ostoros, Arany János út 8. tel.: (36)785-512 (30)296-8844

www.egriparochia.hu

számlaszám: CIB Bank 10700282-48602703-51100005